

bentes & fere pellucidi, nervo intus rubro firmati, procumbentes, ad genicula terræ immerſa radices fibroſas tenues demittentes, ad ea vero genicula, quæ aëri exponuntur, & per reliquos cauliculos folia naſcuntur conjugata, craſſa & ſucculenta, quam in Portulaca, magis acuminata, & per margines denticulis quibuſdam, aſt valde exiguis & vix advertendis, obiter inciſa. Quæ folia antequam floret & in juniore planta ſunt majuſcula, ſemunciam circiter longa lataque, a caule tranſacta, parte anteriore & poſteriore anguſtata, avenia, plana, aut leniter ſaltem concava, dilute viridia, ſaporis aquoſi & leniſſime adſtringentis, in adulta vero & florente planta exareſcunt & penitus corrugata decidunt, remanentibus ſaltem ſuperioribus & iis, quæ ex inferiorum alis arcte ſibi impoſita enaſcuntur. Figura noſtra utriuſque generis ramum monſtrat.

Flores e ſummis ramulis in pediculis e foliorum alis adverſis naſcuntur, ſolitarii, bini ternive, in ſummis autem cymis plures deinde juxta ſe prodeunt, & parvam veluti umbellam conſtituunt. Sunt autem flores pentapetali, ex albido purpuraſcentes, petalis nempe ad baſim candicantibus, a medio ad extremitatem uſque diluto vivido purpureo colore tinctis; inter quæ petala & filiculas ſtamina egrediuntur quinque brevia, apices parvos flaventes, in petalorum interſtitiis locatos, gerentia: flores, aliorum hujus generis inſtar, non decidui: calyces in quinque anguſta ſegmenta ad fundum uſque dividuntur. In medio florum filiculæ quinae (quæ cum ſeminibus ſeorſum figura prima & ſecunda appictæ ſunt) preſſe junctæ ſedent, quæ per maturitatem ſemina aliquot (duo triave) parva, teretiufcula fundunt.

Majo Junioque & tota fere æſtate floret, prout nempe favet aëris temperies modo ocyus, modo ſerius florere incipit, aliarum Africanarum ex Promontorio Bonæ Spei inſtar.

An Sedum Africanum fruteſcens, caule pellucido, folio ſubrotundo *Boerb. Ind. Prim. p. 121. Alt. P. I. p. 286. n. 5.* Noſtra perennis quidem eſt, ſed fruteſcens proprie dici nequit planta.

CRASSULA PORTULACÆ FACIE, ARBORESCENS T. Cl. F. 120.

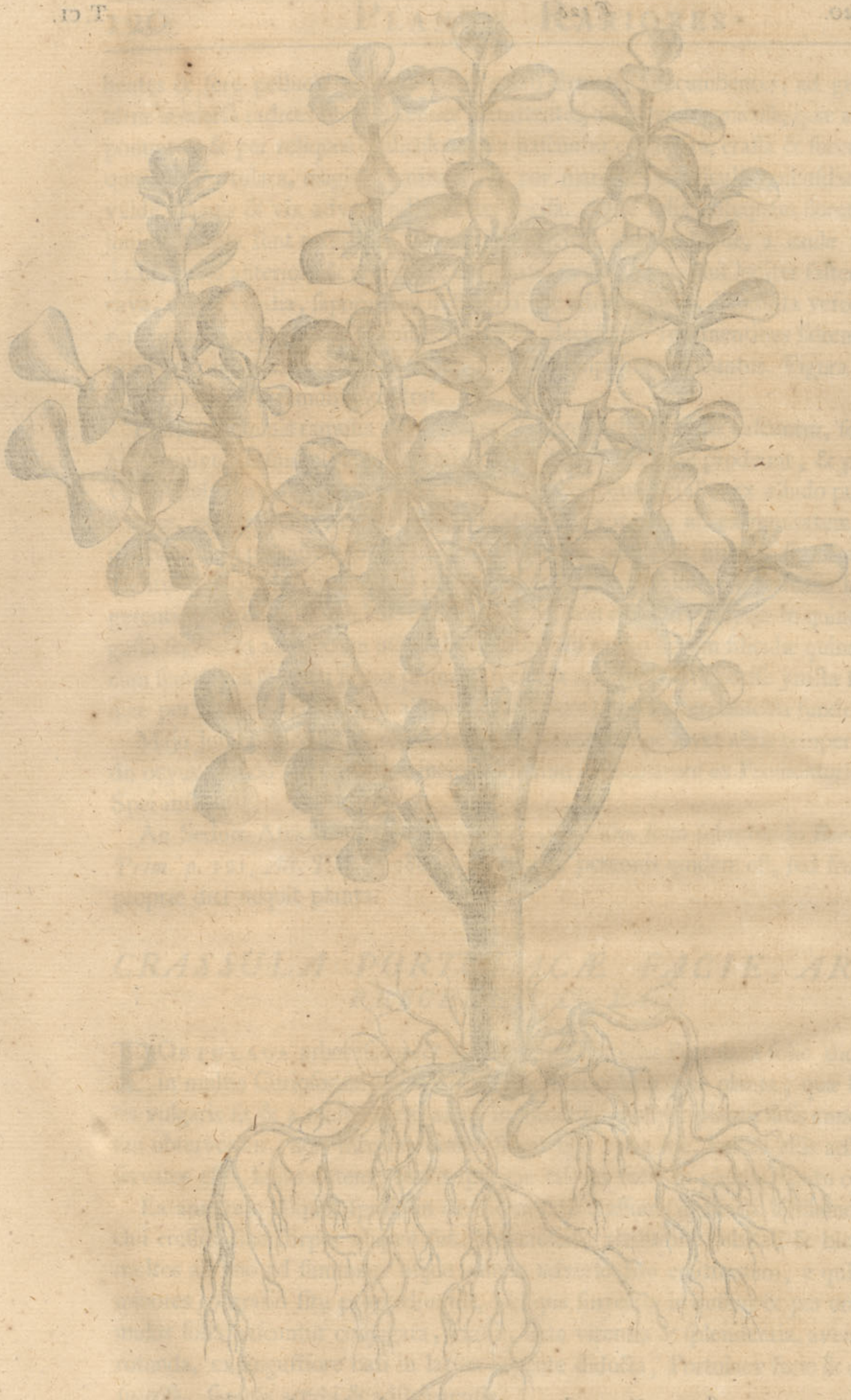
PORTULACA arboreſcens, & a quibuſdam Ficoides Portulacæ folio dicitur, & in multis Curioſorum Hortis ornatus gratia colitur hæc planta, quæ licet ſatis vulgaris ſit & a multis retro annis innotuerit, ejuſque plantæ ſatis annoſæ paſſim obſerventur, non memini tamen flores ejuſ vel a me, vel ab aliis adhuc obſervatos eſſe, hujus autem generis ſpeciem eſſe ex facie & plantæ habitu colligo.

Ea annorum aliquot ſpatio in caudicem ſatis craſſum (in Horto Elthamendi brachii craſſitudine ſtirpes aliquot ſunt) excreſcit, altitudine cubitali & bicubitali, multos ab imo ad ſummum uſque ramos adverſo ſitu emittentem, e quibus alii minores contrario ſitu progrediuntur, oblique ſurrecti, in quibus & per omnes ramulos folia naſcuntur conjugata, craſſa, læte virentia & ſplendentia, avenia, ſubrotunda, ex anguſtiore baſi in latum repente diducta, Portulacæ facie & craſſitie, ſuccoſa, ſaporis acerbi & adſtringentis.

Caules & rami frequentibus geniculis diſtinguuntur, quæ genicula inferiora verſus, quoniam folia abſcederunt, nuda ſunt. Ceterum caules & rami lenti ſunt & motui

Crassula Portulacae facie, arborescens.

CRASSULA PARTENSIS FICIFOLIA ARBO

Crassula partensis F. & M. Crassulaceae. Folia succulentia, orbiculata, sessilibus, margine ciliatis. Racemi axillares, multiflori. Calycibus tubulosis, lobis ovatis. Petalibus ovatis, lobis ovatis. Fructibus capsulis, lobis ovatis.

motui obsequiosi, quamvis, si ad angulum acutum ducantur, rumpi soleant. Substantia eorum ex paucis ligno & multa carne virescente fungosa constat, cui cuticula tenuis, tenuiter rimosa, cinereis nempe striis distincta, inducta est, in caudice præsertim & ramis inferioribus, nam superiores rami fere unicolores, nempe ex rufo spadicei sunt, inferior autem pars, ob dictas strias, ex spadiceo-cinerea est: summi, seu juniores ramuli virescunt. Radix fibrosa est, in latera sparsa, coloris ochrei pallidioris.

Figura nostra ad plantam juniorem, ex ramo depaucto, quibus facile propagatur, natam, facta est.

Ad hanc plantam forte referri debet, *Telephium Portulacæ folio* Prom. Bon. Sp. *Mus. Pet. n. 984.*

*CROTALARIA LOTI FOLIO, FLORE PARVO
VARIEGATO T. CII. F. 121.*

CROTALARIÆ generis & nominis rationem dedit *P. Hermannus* in *Hort. Lugd. Bat. p. 196.* A filiquis nempe crotali instar sonitum edentibus, longioribus, quam in Anonide, & magis tumidis, hoc genus ipsi natum est, cujus quatuor recensuit species, unam trifoliam, tres unifolias. Ab ejus vero tempore plures tum triphyllæ, tum monophyllæ species innotuerunt, partim a *Plukenetio*, partim a *Rajo* enumeratæ. *Tournefortius* nullas in hujus generis societatem recipit, præter eas, quæ folia gerunt singularia; hinc *Crotalariam frutescentem Americanam triphyllam*, foliis firmioribus glabris, flore purpureo *Pluk.* & *Crotalariam Asiaticam frutescentem trifoliam*, floribus luteis amplis *H. rt. Lugd. Bat.* ad *Anonidem* refert; quod mea sententia facit contra naturam rei. Nam ab *Anonide* non tantum spica longiore nuda, filiqua longiore & tumidiore, sed & toto habitu recedunt hæ species, suntque *Laburno* & *Cytiso* propiores, quamvis filiquis magis inflatis ab iis differant. Mihi folia parvi fiunt ad genera Plantarum determinanda, quapropter in hujus generis consortium recipio trifolias æque, ac unifolias species, modo filiquas obtineant longiores & tumidiore, quam *Anonidis*. Præter filiquæ figuram alia notatu digna differentia advertitur, nempe quod in *Crotalaria* filiquæ pendulæ sint, longiore pediculo hærentes, quodque spinis destituatur hoc genus, & folia non ferrata obtineat, quodque foliorum pediculi non sint foliati instar *Anonidis*. Quod si in trifoliis aliquot *Crotalariæ* speciebus filiquæ brevioribus pediculis hærenter videantur, ea tum differentia observatur, quod flores & filiquæ in spicas digerantur longiores, easque foliis viduas, ut pro pediculo communi habendæ sint hæ spicæ, cum in *Anonide*, si quæ spicatæ videantur, folia spicas factis lata interrumpant, ut flores verius ex alis egredi censendi sint. Si quis porro objiciat, *Anonides* quasdam flores & filiquas e longiore pediculo pendentes habere, is per me licet referat eas ad *Crotalariam*, vel novum exinde cum *Rivino* *Natricis* genus faciat.

Mihi quidem *Crotalariæ* species videtur hæc planta, cui caules sunt farmentosi, graciles & infirmi, culmum circiter crassi, inferius rigidiores & lignosi, superiora versus teneriores & herbacei, teretes, a pedali ad cubitalem & amplius longitudinem excrecentes, circa sui medium in ramos divisi, oblongos, minus crebros,

quibus brevibus intervallis folia adnascuntur trifoliata glabra, Loti palustris magnitudine & figura, duabus laciniis vel ligulis ad pediculum cincta, e foliorum vero alis hinc inde in pediculis minus, ac in aliis, longis flores nascuntur tres quatuorve, lutei, Loti vulgaris similes, quorum vexillum reliquas partes magnitudine superat & reflexum est, (marginis vero denuo interiorem floris partem versus inflexi sunt) lineis parte postica crebris sanguineis, ita ut hac parte totum quasi puniceum appareat, variegatum, parte antica vero seu interna striæ sunt pallidiores & minus conspicuæ: alæ & carina immaculatae sunt, luteo nempe alæ gaudent colore, carina vero e luteo viret. Ceterum alæ invicem connivent & carinam protegunt.

Floribus evanidis filiquæ subnascuntur in eodem communi pediculo modo duæ, modo tres, modo una tantum, subhirsutæ, tumidæ, quæ ubi maturitatem adeptæ sunt, ob seminum liberum concursum, strepitum commotæ edunt.

Nata fuit ex feminibus Americanis, Havanensibus an Mexicanis incertum, & Sole Libram occupante floruit. Planta est perennis.

Crotalaria trifolia fruticosa, foliis glabris, flore e viridi luteo minore *Sloan. Cat. Fam. p. 141. Hist. Vol. II. p. 33. Tab. 176. f. 1. ♂ 2.* huic respondere videtur, quam suæ Crotalariae frutescenti Americanæ triphyllæ, foliis firmioribus glabris eandem suspicatur *Pluk. Mant. p. 58.* quæ an eadem sit, similiter quaritur in Historia Jamaicensi. Mihi *figura 7. Pluk. Phyt. T. 169.* folia nostra latiora & magis acuminata, flores vero minores spicatum in extremitate dispositos representare videtur, eaque non tam Crotalariae, quam Hedyfari speciem, designari suspicor.

CROTALARIA PERFOLIATÆ FOLIO

T. CII. F. 122.

PECULIARIS est in hoc genere species, foliis Perfoliatæ vulgaris, seu Bupleuri perfoliati rotundifolii annui *Tourn.* perquam similibus, a caule illius instar perforatis, & non tantum ob hæc folia, sed & quod flores e singulis foliorum alis singuli nascantur, singularis fit & ab omnibus distincta species, cujus femina ter quaterve in Horto Elthamensi quidem pullularunt, sed non diu duraverunt plantæ, nam, vix palmarem altitudinem adeptæ, interierunt.

Quam jacturam a ficcatis exemplaribus e Phytophylacio Sherardino supplere & figura, quam potui bene, inde illustrare annifus sum. Rami autem in dicto Phytophylacio sunt pedales & aliquanto longiores, bifurcati, lignosi, qua folia transeunt nonnihil crassiores, cortice fusco glabro vestiti, quos eodem versu ambiunt folia inferius trientalia & quadrantalia, superiora versus pedetentim minora, nullo pediculo prædita, sed cauli connata & a ramis transfadacta, Perfoliatæ vulgaris instar, cujus & figuram habent & magnitudinem, sed rigidiora sunt & magis venosa, e quorum commissuris flores nascuntur solitarii, Pisi pæne magnitudine, vexillo latiusculo, alis & carina etiam sat amplis, coloris in virente, ut M. Catesby retulit, flavi, quos filiquæ sequuntur breves, turgidæ, glabræ, cartilaginosae in sicca & subfusca. Ramus filiquis gaudens, folia, quam floridus, habebat nonnihil minora. Et tantum, & quod frutescens videatur planta, ex ficcatis dignoscere licuit. Vere autem non frutescere, sed quotannis ramos perire refert memoratus M. Catesby, & narrat bipedali altitudine crescere locis sylvosis apertis, bis centum circiter milliaria Anglica trans colonias Anglorum in Carolina.

DORIA

F. 121.

Crotalaria lotifolia, flore parvo variegato.

F. 122.

Crotalaria perfoliata folio.

Doria Africana arborescens, floribus singularibus.

*DORIA AFRICANA ARBORESCENS, FLORIBUS
SINGULARIBUS T. C. III. F. 123.*

DIFFERENTIA, quam inter Solidaginem & Jacobæam constituit Vaillant in Comment. Acad. Reg. Scient. Ann. 1720. p. 292. & p. 296. in foliis tantum consistit, quæ in illa vel plane integra, vel ferrata saltem; in hac laciniata sunt. At hæc differentia lubrica est; nam inter utraque folia certos limites ponere difficile est, cum sint quædam species, quarum folia inter laciniata & ferrata ambigunt, v. gr. Jacobæa montana major, ab alis sursum semiperfoliata, laciniata, crasso folio *Hort. Cath. Suppl. II. p. 41. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1720. p. 297. n. 14.* Jacobæa pumila, subrotundo Bellidis folio Sicula *Bocc. Mus. App. 9. Comm. Ibid. n. 17.* Jacobæa Orientalis, foliis oblongis non laciniatis, incanis *Cor. Comm. Ibid. p. 299. n. 35.* Jacobæa erecta incana, Lycopi folio *Comm. Ibid. n. 36.* Jacobæa cineraria, Lampanæ foliis *Hort. Cath. Suppl. III. Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 179. n. 58. Comm. Ibid. n. 37.* suntque antepenultimæ præsertim speciei folia non magis incisa, quam Solidaginis frutescentis Anacampserotis foliis, floribus fere umbellatis *D. Sherard Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1720. p. 293. n. 8.* Ut non memorem differentiam a foliis petitam ad nova genera facienda admittendam non esse.

Quoniam vero petalorum numerus in floribus simplicibus magni semper habitus fuit ab Auctoribus Rei Herbariæ, minusque variat, quam folia, quidni & determinatum aut minus saltem variantem in floribus Compositis semiflosculorum numerum præferamus incertis a foliis petitis differentiis? E paucioribus nempe, & ordinarie quinque vel sex semiflosculis Doriæ flores componuntur, cum Jacobæa longe plures semiflosculos obtineant. Qua de causa Doriæ speciem facio præsentem raram & elegantem plantam, ex Capite Bonæ Spei, ut ex florendi tempore, nascendi more & habitu plantæ conjicio, primum advectam, quæ sex retro annis florum capitula quidem ostendit, sed loco calidiore ab Hortulano nimis curate reposita, ea marcida amisit; & licet sequentibus annis eadem subinde monstraret, ea tamen vel cæli inclementia, vel aliis de causis perficere nequivit, donec hoc, quo hæc scribo, anno 1729. temperata satis hieme eodem cum Mesembryanthemis Hibernaculo reposita plura non tantum, quam antehac, capitula efferret, sed & post longam moram, nam lente nascitur, ad florum complementum perduceret, e quibus constitit de Plantarum flore Composito, speciatim Doriæ, genere esse hanc plantam.

Arbuscula autem, cum floreret, erat quinquennis, pedali altitudine prædita, caudice digitum crasso, Sedi arborecentis facie & illius instar carnosolignoso, (sed nunquam ea altitudine & crassitie) lento, cortice e cinereo subfusco vestito, parum rimoso, non aspero, sed glabro potius, tuberculis vellerosis candidis, quod ei peculiare, hinc inde obsito, quibus & rami, quos in latera oblique incurvatos emittit, scitent, quin & extremitates ramorum & foliorum bases tenui lanugine, non tamen conglobata, sed sparsa, obsiti sunt. Rami vero aliquousque nudi sunt, sublignosi, eodem cum caudice cortice vestiti, extremitatem versus e fusco virentes, teneriores & herbacea substantia præditi, in quibus folia alterna serie brevibus intervallis nascuntur oblonga, versus extremitatem latiora & obtusa, basim
versus

versus contracta, Lychnidi Auriculæ Urſi facie *C. B.* similia, utrinque virentia, nonnihil micantia & veluti farinosa, Auriculæ Urſi instar, plana, crassiuscula succulenta & glabra, avenia, nervo saltem medio albicante, subtus extante, in superiore parte basim versus nonnihil excavato, prædita.

Inter folia hæc in extremitatibus ramulorum pediculi nascuntur nunc solitarii, nunc gemini, teretes, teneri, pallide glauci, ab initio breviores, dein longiores, lacinia lanosa versus medium adhaerente, quibus insident capitula subrotunda, quæ aliquot mensium decursu longiora fiunt & calycem efficiunt oblongum, quinque subrotundis angulis distinctum, ad basim coherentem, in extremitate in quinque lacinas dehiscentem, e quibus flos prodit flavus, e quinque semifloſculis oblongis & satis latis, in extremitate sinuatis & tenuiter in medio crenatis, paulo postquam explicati fuerunt revolutis, & plurimis floſculis quinquefidis compositus, utriculum emittentibus e flavo subfuscum, farinam flavam fundentem, semifloſculi autem stylum tantum habent, e duobus corniculis croceis constantem, & his semifloſculis femina subjiciuntur crassiuscula brevia, oblongo-rotunda (ab initio albicantia, per maturitatem subfusca) pappo brevi copioso subfusco terminata, floſculi autem feminibus insident longioribus, gracilibus teretibus, exsuccis & infœcundis, pappo tenuiore albicante terminatis; qui floſculi & semifloſculi inferius in margine figuræ seorsum appiſti sunt, figura nempe prima semifloſculus explicatus & non revolutus, figura secunda, tertia & quarta floſculi. Ceterum calyx e viridi glaucescit, crassus & succulentus, sulcatus & profundius, quam in aliis Doriis, angulatus, in quinque tantum segmenta ad sui medium divisus, quo a Doriis reliquis nonnihil recedit; sed hæc differentia minor est, quam ut ea de causâ ab iis distingui debeat.

Planta est lenti progressus: æstate absque foliis veluti emortua apparet, Augusto mensē nova emittit folia, quæ per omnem hiemem retinet, e quorum alis in extremis ramulis capitula & flores superius descripti lentissime nascuntur, nam circa Novembris finem primum comparent, & demum Januario medio & circa ejus finem explicantur. His peractis circa ver folia pedetentim amittit & velut emoritur planta, donec auctumno inſequenti denuo revirescat.

Huc referri, ni fallor, debet, Cotyledon Afra arborea, crasso caudice, folio Auriculæ Urſi angustiore *Boerb. Ind. II. p. 288. n. 9.* ubi, flore, inquit, nondum viso, facies tamen magis Cotyledonem referre videtur, quam Sedum. Alia Synonyma non prostant.

DORIA AFRICANA ARBORESCENS, FOLIIS CRASSIS ET SUCCULENTIS, ATRIPLICEM REFERENTIBUS BOERH. IND. ALT. P. XCVIII. N. VII. T. CIV. F. 124.

BICUBITALI & tricubitali nascitur altitudine, caudice pedali & sesquipedali, crassitie in annosioribus plantis fere brachiali, cortice crasso rimoso fusco vestito, unde rami lenti & fungosi, nonnihil inæquales & tortuosi, nascuntur, ad pedalem, sesqui & bipedalem longitudinem protensi, simili cortice sed minus profunde rimoso vestiti, & hinc alterna serie juniores æstate furculi pedales & longiores prodeunt, teretes, virentes, non rimosi, in quibus alternatim ex brevibus intervallis

Doria Afric. arborescens,
Atriplicem

foliis crassis et succulentis
referentibus Boerh.

P. 125.

F. 125.

T. cv.

Doria, quæ Jacobæa Orient. Simonii folio Journ. Boerh.

intervallis folia nascuntur crebra subrotunda, glabra, crassa & rigida, per margines dentata, plana, sed non plane explicata, verum plerumque nonnihil inflexa & veluti contorta, figura inter Bellidem & Anacampserotem, quæ Rhodia radix dicitur, media, facie autem & aspectu Atriplicis maritimæ (quoniam nempe incana lanugine arcte adhærente, averfa præsertim parte & juniora folia, obducta sunt), venis levidensibus obliquis exarata, nervo medio plano & nec averfa, nec adverfa parte notabiliter prominente.

Flores Julio mense in summis ramulis nascuntur plurimi aurei, velut in umbella digesti, numero nunc magis, nunc minus abundante, discoidei & radiati, e flosculis nempe parvis quinquefidis & semiflosculis brevibus integris (figura marginali prima & secunda separatim pictis) conflati, semiflosculorum numero incerto, nunc enim quatuor & quinque, nunc sex septemve, & subinde plures adsunt.

Calyx versus basim nonnihil crassior fit, & ligulis aliquot cingitur, quibus & florum pediculi gaudent. Ceterum is Jacobææ plane similis est. Semina parva gracilia pappum tenuem sericeum gerunt, & his feminibus, præter flores minores, distinguitur a Chrysanthemo arborecente Æthiopico, foliis Populi albæ *Breyn. Cent. I. p. 155.* quod superius est descriptum, cui alias foliis (nisi quod ea nonnihil minora & crebrius dentata sint) & nascendi modo valde similis est; semina nempe illius subrotunda sunt & crassa, calva, quæ causa est, ut distinctum inde ab aliis plantæ genus instituerit *Tournefortius Comm. Acad. Reg. Sc. Ann. 1705. p. 237.* quod Chrysanthemoides vocavit, quod nomen *Vaillant. Comm. Dict. Ann. 1720. p. 289.* cum Moniliferæ commutat nomine, non necessarie sane; poterat enim, si displiceret illud & *Uvedaliæ Petiveri* denominatio, eligere *Osteospermi Commelini*, vel *Osteocarpi Plukenetii* nomen non improprium; sunt enim plerarumque hujus generis specierum semina solida & dura.

Ceterum *Solidago frutescens Anacampserotis* foliis, floribus fere umbellatis *D. Sherard Vaill. Comm. Ac. Reg. Scient. Ann. 1720. p. 293. n. 8.* nostræ eadem est planta. *D. Sherard* non dederat hoc nomen plantæ, nec eam diversam fecerat a *Boerhavi* planta, sed *Vaillant* *Sherardinam* nominavit, quod eam a *D. Guil. Sherard* communicatam habuit.

DORIA, QUÆ JACOBÆA ORIENTALIS, LIMONII FOLIO TOURN. COROLL. P. XXXVI. BOERH. IND. ALT. P. XCVIII. T. CV. F. 125.

HUMANAM æquat & non raro superat altitudinem, foliis ad radicem in orbem sparsis longis latisque, crassis, Lepidii figura, per ambitum modice & irregulariter dentatis, superne glabris, viridibus, subtus pallidioribus & subincana lanugine subhirsutis, venis obliquis tenuibus a nervo medio albicante excurrentibus prædita, inter quæ caulis surgit dictæ altitudinis, digitum crassus inferius, virens, nonnihil striatus & hac parte aliquantum pilosus, in superiori vero glaber, ex tereti nonnihil angulatus, cui folia alterna & rariore serie adnascuntur angustiora & profundius dentata, crassa item, quæ versus superiorem partem sensim minora fiunt, & parte inferiore plane glabra observantur, in quibus venæ adeo tenues sunt, ut vix observari queant.

Summus caulis in plures se laxat ramulos teretes virentes, quorum alis foliola quædam ligularum instar adnascuntur, & hi in pediculos abeunt, ligulis tenuibus secundum longitudinem adnascensibus cinctos, quibus flores Julio & Augusto mensibus innascuntur flavi, calyce striato, ad basim ligulis aliquot tenuibus prædito, excepti, e duobus, tribus, quatuor & quinque semiflosculis, in apice tenuibus aliquot crenis incis, & pluribus flosculis majusculis quinquefidis, compositi, seminibus papposis gracilibus, figura marginali prima, secunda, tertia & quarta, cum semiflosculis & flosculis seorsum expressis, infidentes:

Doria Narbonensium similis huic, sed in eo diversa, quod planta sit altior, humanam altitudinem longe superans, caulibus robustioribus, profundius striatis, foliis longioribus, minus crassis, tenuius crenatis, floribus longe numerosioribus & magis sparsis.

Hanc plantam Solidaginem Succisæ folio glabro vocavit *Vaill. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1720. p. 293. n. 6.* Quam Succisam velit, debuisset dicere; mihi nulla est cognita, cui folia apte comparari queant.

ELEPHANTOPUS CONYZÆ FOLIO
VAILL. COMM. ACAD. R. SCIENT. A. MDCCXIX. P. CCCIX.
N. I. T. CVI. F. 126.

ST sub hoc nomine in Phytophylacio Sherardino cum autographo Vaillantii planta, quam modo describendam sumimus. Sesqui & bipedali ea plerumque est altitudine, caule rigido, tereti & piloso, digitum minorem inferiori parte crasso, quem folia basi sua amplectuntur valde quam rugosa & hirsuta, pilis non tam in marginibus, quam per omnem superficiem obsita, Conyzæ vulgaris, Baccharis dictæ, figura, sed non consistentia, minime enim æque crassa & mollia sunt (prona tamen pars supina mollior est), per margines serrata, ferraturis ob rugositatem & flexuram sæpe minus conspicuis, e quorum alis superiora versus ramuli nascuntur in latera distanti, ut ea de causa tortuosa fiat planta, quorum cymis capitula hærent foliata, e flosculis fasciculatim congestis constructa; singuli nempe flores totales duo triave, calycis communis loco, subjecta habent folia, quorum finu continetur ipse flos, cujus calyces privati e plurimis squamis angustis, cuspidatis & pungentibus conflati sunt, in quibus singulis continentur flosculi aliquot, nempe tres, quatuor aut quinque, dilutissime purpurascens, tubulosi, in quinque plerumque angustas lacinias divisi, e quorum tubulo capillamentum vel stylus nascitur bicornis, ad basim vero semina subjecta sunt ex tereti compressa, pappi loco laciniis exfuccis candidis terminata. Flosculi regulariter & æqualiter non explicantur, sed lacinias plerumque commixtas & confusas habent, suntque veri flosculi, a Scabiosæ floribus plane diversi, capillamento nempe bicorni, quod utriculus farinifer staminum loco ambit, donati. Calyces (privati) & florum fasciculi plures in unum capitulum congeruntur. Ceteroquin calyces hi Echinopo plane similes sunt, verum ii non solitarios, ut in Echinopo, sed plures continent flosculos: præterea non quoquoersum porriguntur calyces & flosculi, Echinopi instar, verum surrecti omnes sunt, nec in Echinopo capitula æque foliata sunt, sed nuda fere, pilis nempe brevissimis coronata,

Elephantopus Gonyzæ folio Vaill.

Euphorbia corollata L.

ronata, & hac præcipue ratione Elephantopus differt ab Echinopo. Cur vero Vaillantius Echinopum & Elephantopum ad diversa genera, illum nempe ad Capitatas, hunc ad Corymbiferas plantas referat, rationem non video.

Elephantopi nomen imposuit Vaillant, imitatus *Ana-Schovadi* Malabarorum, quod vestigium pedis elephantis explicant Horti Malabarici Auctores, & de foliis inferioribus dictum autumat Vaillant, quæ existimentur in speciem pedis elephantis disponi in *Ana-Schovadi*, quam cum hac planta eandem putat. Enimvero secundum iconem Horti Malabarici *Ana-Schovadi* non alia, quam quæ ad radicem sparguntur, folia habet, caules vero & rami foliis carent, nostra vero planta tam multa ad radicem in orbem sparsa folia non habet, caules vero foliatos habet, nec capitula, ut ibi pinguntur, nostræ bene respondent. *Plukenetius Alm. p. 133.* *Ana-Schovadi* vocat, Echinophoræ Indicæ affinem, semine & floribus in capsulis, seu potius capitulis lævibus in caulium cymis prodeuntibus, in *Mant. porro p. 66.* recenset Echinophoræ affinem Marianam, Scabiosæ pratensis folio integro, capitulo splendente lævi summo caule coronatam, quam forte eandem cum illa existimat, cujus figura *Tab. 388. n. 6.* & *Plukenetium* sequitur Vaillant, utraque illius nomina *Ana-Schovadi* subjungens. Verum nostræ capitula, tantum abest, ut lævia sint & splendentia, ut potius hirsuta & non splendentia observentur. Potiori jure huc referenda est, Scabiosæ affinis anomala sylvatica, Enulæ folio, singulis flosculis albis in eodem capitulo perianthia habentibus, semine papposo *Sloan. Cat. Fam. p. 127. Hist. Vol. I. p. 263. Tab. 156. fig. 1. 2.*

Vulgo Scabiosæ Indicæ *Bontii* nomine venit, nec modus nascendi a *Bontio Libr. 6. C. 61.* expressus refragatur, sed folia illius inferiora profundius laciniata sunt; & hac de causa distinguit Vaillant *Bontii* plantam, quam Elephantopum folio sinuato vocat dicto Commentariorum loco.

Perennis est planta: floret sub æstatis finem & auctumni initio. Figura marginali prima & secunda flosculi seorsum extracti, tertia plures congesti cum suo calyce, quarta semen cum suo pappo foliato exsucco exhibentur.

**ELICHRYSUM AFRICANUM FOLIO OBLONGO
ANGUSTO, FLORE RUBELLO, POSTEA AUREO
BOERH. IND. PRIM. P. XLII. N. XII. ALT. P. CXXI. N. XIII.
T. CVII. F. 127.**

PERENNE est & pedali sesquipedalique nascitur altitudine, caulibus teretibus lignosis cinereis, vix culmum crassis, in plures ab imo furculos pedales & longiores abeuntibus, graciles, teretes, incanos, in quibus folia nascuntur oblonga & angusta, utrinque ex cano glaucescentia, lanugine tenui arcte adhærente vestita. Flores in ramorum cymis Julio & Augusto mensibus nascuntur plurimi, ab initio magis sparsi & veluti paniculati, capitulis brevioribus & tenuioribus, e flavo rubentibus, dein surrecti & umbellatim digesti, capitulis tum longioribus, ad basin ex argenteo flavicantibus, in summitate vero eleganti aureo colore tinctis. Singula vero capitula quatuor & quinque continent flosculos exiles aureos, quinque laciniis tenuibus divisos, e quibus styli emicant tenuissimi bicornes, seminibus infidentes tenuibus, tenui raroque pappo terminatis. Unius tantum generis flosculos,

flosculos, hos nempe quinquefidos, stylodes vero vel capillaceos non observavi. Ceterum capitula id peculiare habent, quod gracilia & in summitate magis, quam in quacunque alia specie, cuspidata sint. Qui flores & flosculi seorsum naturali & aucta magnitudine figura marginali prima, secunda & tertia appicti sunt, ramus etiam (anterior) cum floribus junioribus brevioribus rubellis, & cum floribus perfectis (posterior) longioribus in icone expressus est. Flores odorem spirant mellis, contriti vero nonnihil unguinosum.

Huic idem facit Vaillant Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1719. p. 293. n. 24. Elichrysum Æthiopicum numerosis & angustis Stœchadis citrinæ foliis minus albicantibus, florum squamulis carbunculi in modum scintillantibus *Pluk. Alm. p. 134. Tab. 279. fig. 1.* sed nimis secure. Plukenetius folia pingit nonnihil angustiora, capitula vero magis turgida, quæ in nostra sunt longe graciliora. Dein capitula hujus speciei ab initio saltem rubellum illum colorem obtinent, quo tempore capitula valde parva sunt, a figura capitulorum Plukenetii multum diversa, & est in Phytophylacio Sherardino planta figuræ Plukenetii melius respondens, a nostra planta longe diversa.

Chryfocome angustifolia Africana Ten Rhyne Breyn. *Exot. Plant. Cent. p. 179.* an huic vel illi *Plukenetii* plantæ eadem sit, Clar. Filius docere potest.

*ELICHRYSUM AFRICANUM FOLIO OBLONGO,
SUBTUS CANO, SUPRA VIRIDI, FLORE LUTEO*
BOERH. IND. PRIM. P. XLII. N. XI. ALT. P. CXXI. N. XII.
T. CVII. F. 128.

PERENNE est & cubitali plerumque nascitur altitudine, caulibus lignosis teretibus, culmum crassis, in plures ab imo pedales ramos abeuntibus, teretes, incanos, in quibus folia nascuntur satis crebra, nunc obliqua, nunc reflexa, nunc surrecta, Genistæ tinctoriæ figura, subrigida, concava, superne læte virentia & splendens (quod huic speciei peculiare), inferne incana, duabus venis secundum nervi longitudinem decurrentibus exarata, tomento inferiori foliorum parti & ramis arcte apposito, ut glabra videantur folia & rami.

Sole in Cancro & Leone versante furculos profert floridos, in quibus folia nascuntur, ceteris in ramis non florentibus nascentibus magis mucronata, lata basi, ut illa, ramos amplectentia, in summitate vero flores numerosi prodeunt, umbellatim digesti, ex perianthio seu capitulis parvis oblongis squamosis, ex argenteo flavicantibus, compositi, quibus continentur plures flosculi lutei exigui, in quinque per tenues lacinias divisi. Unius tantum generis, nempe hi tantum flosculi quinquefidi, non vero alii stylodes mihi observati sunt in hac specie, quos seorsum in margine subter umbellam naturali & aucta magnitudine figura prima, secunda & tertia appinxi. Semina parva gracilia pappo pertenui candido terminantur.

Flores & folia contrita odorem spirant gratum, talem, qualis in Abrotano vulgari hortensè observatur.

Hanc speciem & Elichrysum Africanum luteum, Polii folio Oldenl. *Tourn. Inst. Rei Herb. p. 454.* synonymas facit Vaillant Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1719. p. 292. n. 91. Quod si ex auctoritate Herbarii ficci Tournefortiani fecit, minus

Elichrysum. A. fol. oblongo angusto, flore rubello, postea aureo Boerh. } *E. A. fol. oblongo, subtus cano, supra viridi, flore luteo* Boerh

E. frutesc. Poliifolio, utrinque lanuginoso.

Verbena officinalis L. *Verbena officinalis* L. *Verbena officinalis* L. *Verbena officinalis* L.

minus bene denominata fuit hæc species, quoniam folia ejus cum Polio parum habent similitudinis, nisi discrimen sit magnum inter plantam spontaneam & in horto cultam. Ego quidem in Phytophylacio Sherardino sub hoc nomine trium, ut videntur, plantarum diversarum reperio specimina in Africa lecta: primam minus lanuginosam & parum incanam, foliis angustioribus, Polii montani repentis similibus: alteram foliis latioribus, utrinque, sed præcipue inferiori parte, lanugine subfulva obsitis, per ambitum obiter incisus, Polii Monspeffulani quodammodo figura, sed latiore basi præditis: tertiam similibus foliis præditam, sed per ambitum non, aut obiter saltem, incisus, parte superiori glabris. Omnium flores parvi sunt & compacti, & primæ quidem speciei capitula, quam ceterarum, longe minora & magis lucida sunt: color ubique idem, nempe ex luteo ad phœniceum inclinans, quod ex ætate contingere videtur; nam & nostræ speciei flores aliquot annorum spatio subphœniceum acquirunt colorem, cum ab initio lutei essent. Quænam ex his Oldenlandii sit species, non nisi ex collatione Herbarii Tournefortiani determinari potest. De secunda mihi constat, esse Chrysocomem Africanam flore phœniceo, ferratifoliam *Breyn. Fasc. p. xx.* cui procul dubio idem est, Elichrysum Æthiopicum foliis latioribus denticulatis, subtus tantummodo lanuginosis, floribus phœniceis *Pluk. Mant. p. 67.* qui folia subtus tantum lanuginosa dixit, quod hac parte ea magis, quam altera, lanuginosa sint. Tertiam cum nostra hac eandem habeo. Specimen palmum longitudine æquat, in ramulos aliquot divisum, foliis amictos crebris, præsertim subter flores, brevioribus & nonnihil angustioribus, quam in hortensi planta, floribus in corymbos pyramidatos dense congestis, quoniam videlicet plantæ præmature lectæ sunt. Ceterum strigositas & foliorum ex breviori distantia frequentia loco natali debetur. Ad hanc refero, Gnaphalium minus Æthiopicum, latiore folio virescente, floribus sanguineis conglomeratis *Pluk. Alm. p. 171. Tab. 298. fig. 7.* quæ figura vitiosa est, a plantæ sicæ & minus perfectæ particula provecta; nec vere sanguineus color vel in hac, vel in alia specie observatur.

Alia vero & a nostra reliquisque plane diversa species a pluribus annis in Horto Elthamensi colitur, quæ folia habet Poliomontano & vulgari magis similia, breviora nempe, obtusiora & utrinque incana, quæque ideo nobis dicitur,

*ELICHRYSUM FRUTESCENS POLII FOLIO,
UTRINQUE LANUGINOSO T. CVII. F. 129.*

HÆc species planta est robustior, lignosior & magis fruticosa, caulibus bi & tricubitalibus, digitum minorem tamen crassitie non facile superantibus, cortice cinereo striato vestitis, ab imo ad summum usque magis, quam præcedens illa, ramosa, ramis palmaribus dodrantalibus & pedalibus, in quibus folia nascuntur, Polii vulgaris montani similia, sed nonnihil obtusiora, lanugine incana utrinque vestita, in ramis minoribus breviora & versus basim horum ramulorum rotundiora, in ramis majoribus & ad alas ramorum minorum longiora, venis, præter nervum medium, carentia, odore ac si quis semen Staphylini & Lamii folia commisceat, sapore sicco, subadstringente & subamaro, colore in inferioribus cineraceo aut ex cinereo rufescente, in reliquis candicante. Hujus ramum priori absque floribus, quoniam eos per annos aliquot denegavit, adjicere necesse habui.

ELICHRYSUM GRAVEOLENS ACUTIFOLIUM,
ALATO CAULE T. CVIII. F. 130.

CUBITALI & majore surgit altitudine, in multos ramos divisum, quibus folia adnascuntur oblonga, extremitatem versus mucronata, ad basim latiora, caulem & ramos amplectentia & secundum eos aliquousque producta, alarum instar, per margines undata, superne viridia, subtus cana lanugine obducta.

In summis ramulis capitula plurima parva congesta hærent, calycibus parvis argenteo nitore resplendentibus, quibus continentur flosculi flavi minimi, quos lynceus vix distinguat, duplicis per lentem vitream inspecti figuræ; exteriores nempe velut styli nudi, in duo exilia cornicula divisi apparent, interiores minimi etiam sunt, in quinque exilissimas lacinias divisi, feminibus infidentes exiguis, teretiusculis, pappo brevi tenuissimo piloso coronatis, qui flosculi & femina seorsum magnitudine naturali, figura prima & secunda, & nonnihil aucti figura tertia, quarta femina appicta sunt.

Tota planta, contrectata præfertim, odorem spargit fortem, non prorsus ingratum, minime tam foetentem, ac Elichrysum Africanum foetidissimum alato caule *Inst. R. Herb.* a quo planta est longissime diversa, ceu quæ capitula habet multo grandiora & rariora, folia lata non alata, caulesque magis robustos, propius vero accedit ad Elichrysum latifolium villosum, alato caule odoratissimum *Pluk. Alm. p. 134. Tab. 173. fig. 6.* inter quod & nostrum ea differentia intercedit, quod illius folia per extremitatem obtusiora sint, utrinque lanuginosa, quod caules minus ramosi sint, & quod flores aureo colore reniteant, in corymbum densiorem & majorem congesti. Ceterum folia illius non adeo lata sunt, ut latifolii titulum mereatur, & melius, ad differentiam hujus, obtusifolium dicitur.

Annua est planta. Sole in Leone existente floret. Africanæ est originis; an vero ex Promontorio Bonæ Spei, vel alia Africæ Provincia allata sit, pro certo non habemus, cum ex Batavia Elichrysi Africani titulo acceperimus.

ELICHRYSUM OBTUSIFOLIUM, CAPITULIS
ARGENTEIS CONGLOBATIS T. CVIII. F. 131.

QUONIAM hujus plantæ figura, quæ in *Historia Oxoniensi* prostat, non satisfacit, aliam ejus exhibere volui. Habetur autem figura illa *Part. III. Sect. VII. Tab. 10. fig. 19.* (pro 21.) Helichrysi annui majoris erecti Virginiani titulo, & descriptio extat *p. 88. num. 21.* ubi Helichrysum, sive Chryfocome gnaphaloides Virginiana annua, foliis obtusioribus, capitulis argenteis conglobatis vocatur, & pro Gnaphalio Lusitanico comis argenteis *Pluk. Alm. p. 171. Tab. 31. fig. 5.* habetur; & respondet sane figura Plukenetii plantæ ficcæ bene, præfertim quoad capitula, quæ melius, quam in figura Bobarti, repræsentantur, ceu in qua ea nimis parva sunt, nec extremitates capitulorum recte designatæ sunt. Hirsutia autem seu pili, qui foliis & cauli appinguntur, debebant abesse, cum lanugo adhærens vel non extet ita, vel, floccorum tenuium instar, hinc inde saltem a caulibus & foliis abscedat.

A pedali hoc Elichrysum ad bipedalem assurgit altitudinem, caulibus rectis,
plures

F.130.

Elichrysum acutifolium. *graveolens alato caule.*

F.131.

Elichrysum obtusifolium. *capitulis argenteis conglobatis.*

PLANTAE AFRICAERUM
F. 130

Phytolacca ...
Phytolacca ...

plures ramos mox ab imo emittentibus, teretes, lanugine cana obductos, in quibus folia alterna serie nascuntur, ab angustiore principio sensim dilatata, & in obtusum mucronem terminata, per margines leviter undata (quod & in figura Plukenetii & Bobarti omissum est) superne virentia, inferne e viridi canescentia, & tenui hac parte lanugine obducta.

Flores in ramorum summitatibus in pediculis uncialibus & biuncialibus plures congesti nascuntur, e capitulis obtuse pyramidatis constantes, quorum squamæ aridæ sunt, argenteo nitore resplendentes, discus autem parvus est, flavus, e flosculis minutissimis duum generum constructus; exterior enim ordo velut e stylis tenuissimis, in extremitate bifurcis, constructus est, interiores vero flosculi (hi masculi, illi foemelli) in quinque exiles lacinias divisi sunt, utriculum farinosum e medio emittentes. Qui ambo flosculi seorsum per lentem vitream aucti figura 1. 2. 3. 4. 5. 6. appicti sunt. Semina utrisque flosculis subjiciuntur valde quam tenuia, papposa. Odorem folia & capitula trita spirant tenuem, ad Elichrysum vulgare Germanicum accedentem.

Septembri mense floruit, natum ex feminibus e Nova Anglia acceptis; primum vero e Virginia innotuit, ut ex nomine Bobarti liquet.

Valde simile est Elichryso latifolio erecto, floribus conglobatis *Inst. R. Herb. p. 453.* sed folia habet viridiora, inferius minus incana, in extremitatem minus acutam terminata. Minus bene autem illud vocatur latifolium, nisi forte respectu aliorum, quæ folia multo angustiora habent.

Suspiciatur Plukenetius idem esse Gnaphalio majori, angusto oblongo folio, alteri *C. B.* At hoc idem est cum Gnaphalio majori, angusto oblongo folio *Ejusd. C. B.* a quo nostrum longe differt. Similius est Gnaphalio sylvestri latifolio, capitulis conglobatis *C. B.* quod tamen, quod in summitate minus ramosum fit, & quod folia habeat utrinque multo magis incana, in medio minus ampliata, a nostro differt.

Per Elichrysum Carolin. Gnaphalii Americani facie *Petiverus Hort. Sicc. n. 6.* apud *Rajum Hist. Plant. Tom. III. App. p. 244.* vel nostram plantam, vel Elichrysum latifolium erectum, floribus conglobatis *Tournef.* intelligit.

ELICHRYSUM SPICATUM OBTUSIFOLIUM, BASI ANGUSTIORE T. CIX. F. 132.

EX radice tenui fibrosa & annua, quam inutilem vulgo vocaverunt Botanici, caules profert dodrantales & pedales, nunc erectos & non ramosos (quem statum nostra figura representat) nunc reclinatos & in ramos aliquot abeuntes, graciles, incano tomento obsitos, quibus folia adnascuntur ex viridi canescentia, parte caulis inferiore latiora (mox arefcentia) ex angusto principio dilatata & in obtusam extremitatem desinentia, parte autem caulis superiore folia angustiora fiunt & tandem inter spicas plane angusta redduntur. Spicæ autem summos caules terminant breviores, quam vulgaris Elichrysi angustifolii spicati, quarum capitula colore præterea differunt, purpurascunt nempe, cum illius capitula subspadicea sint: folia etiam, quam illius, latiora observantur. Ceterum subter spicam capitula aliquot e foliorum superiorum alis per intervalla nascuntur, reliquis similia, sed minora, quoniam nempe serius & post illa prodeunt. Plantæ, quæ resupinatos habent

habent cauliculos, in singulis ramulis istiusmodi spicas, sed media & primaria spica minores, proferunt.

Æstate & Auctumno floret. E Carolina allatum fuit cum aliis quibusdam plantis vivis; e solo nempe, quicum illæ afferebantur, sponte sua propullulavit.

Hujus loci suspicor, Gnaphalium spicatum majus, non ramosum, erectum Virginianum, foliis obtusioribus *Hist. Oxon. Part. III. p. 92. n. 2.* „Quod cum pro-
„ xime antecedente (Elichryso vulgari angustifolio spicato, i. e. Gnaphalio ma-
„ jori, angusto oblongo folio *C. B.*) inquit *Bobartus*, convenit, folia vero rarius
„ cauli apposita, unciam unam aut alteram longa, ex angusto principio latiora &
„ obtusa fiunt. Flores exigui e foliorum supremorum alis arcte absque pediculis
„ cauliculi juncti protruduntur spicamque constituunt.” In qua descriptione omnia respondent, nisi quod in titulo minus bene majus vocetur. Porro Filago Carolin. flore rubente *Hort. Sicc. Pet. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 244. n. 17.* hujus loci esse videtur.

*ELICHRYSUM SPICATUM OBTUSIFOLIUM,
BASILIATTORE T. CIX. F. 133.*

RADIX tenuis fibrosa caulem emittit pedalem, teretem, pallide virescentem, lanuginosum, in quo folia alterna serie nascuntur oblonga obtusa, basi satis lata cauli annexa, utrinque viridia, sed ob incanam telam tenerrime superinductam albicantia, per margines obiter undata, e quorum alis alia minora pullulant, versus caulis vero summitatem capitula squamosa pyramidata, e viridi nunc subfusca, nunc leviter purpurantia & nonnihil lucentia, plura fasciculatim in glomeratam spicam disposita nascuntur, quorum flosculi, ceu in reliquis, tenerrimi & vix conspiciuntur, dilutissime purpurantes.

Ad basim caulis furculi aliquot subrigidi foliosi nascebantur, ac si planta esset perennis, & per hiemem etiam subinde durat, plerumque vero floribus & seminibus peractis perit.

Caule crassiore, foliis ad basim latioribus, capitulorum colore obscuriore, a precedente specie satis distinguitur.

Ceterum eodem, ac prior, modo e terra Carolinensi orta est hæc species, sed tempore diverso floruit, æstate enim prodiit & Januario demum mense in Hibernaculo floruit, quod accidentarium est; sequentibus enim annis mature sata utraque eodem tempore, Junio nempe mense, flores tulit.

*ERIOCEPHALUS SEMPERVIRENS, FOLIIS
FASCICULATIS ET DIGITATIS T. CX. F. 134.*

QUAM ob fruticandi & foliorum cum Comis aureis, in Horto Amstelodamensi a C. Commelino descriptis & depictis, similitudinem, Comam auream Africanam fruticantem, foliis glaucis succulentis, digitatis odoratis in *Indice Alt. p. 122. n. 8.* vocavit *Herm. Boerhaave*, ea annis aliquot in Horto Elthamensi media hieme, ut solent, si in Hibernaculo convenienti reponantur, Capenses pleræque plantæ, flores protulit, quibus diversi prorsus generis eam esse constitit. Hi enim

F. 132.

Elichrysum spicatum obtusifolium, basi angustiore.

F. 133.

Elichrysum spicatum obtusifolium, basi latiore.

P.133.

T.CX.

F.134.

Eriocephalus sempervirens, foliis fasciculatis & digitatis.

enim summis ramis innascebantur figura & specie Ptarmicæ humilis incanæ, foliis laciniatis, Absinthii æmulis *H. L. Bat.* i. e. Absinthio Alpino umbellifero *Clus.* proxime æquales, unde hujus potius, quam Comæ aureæ generi annumeranda videtur hæc planta. Tamen accuratius inspicienti nec cum Ptarmicæ genere exacte convenire videbuntur flores. Nam neque calyce donantur proprie squamoso, neque foliola feminibus interponuntur, quin potius capitula delicata lanugine peculiari modo facta observantur, quod nec in Ptarmicæ, nec in Millefolii genera, si quidem ea diversa concedamus, quadrat; quapropter novo generi struendo hæc planta merito inservit, præsertim quod facie & habitu externo ab utriusque genere multum recedat. Id Erioccephali nomine cum Plukenetio, qui primus denominavit hanc plantam, indigito. Neque curo quod alii generi, Carduo nempe capite tomentoso, id tribuat Vaillant *Comm. Ac. Reg. Scient. Ann. 1718. p. 160.* Quod si enim Cardui illi genus ab aliis distinctum mereantur, malim id antiquum & usitatum Coronæ fratrum nomen retinere, quam Erioccephali, quod & re & tempore denominationis nostrum sibi vendicat genus.

Flores autem hæc planta in summis ramulis profert sex, septem, octo & plures, singulos singulis pediculis insidentes, coloris in margine candidi, cui dilutissimus quidam rubor permixtus est, in disco vero obscure purpurei. Barbulæ quidem marginales latiusculæ brevæque sunt, obtusæ, in tres, subinde in quatuor retusas lacinias divisæ, stylo brevi simplici, qua angulum patiuntur & in pediculum tenuantur, donati, quæ feminibus insident oblongis, compressis, nudis. Flosculi vero in quinque acutas lacinias dividuntur, coloris obscure purpurei, quibus stylus inest, in duo exilia cornicula divisus & utriculo lutescente circumdatus. Qui flosculi feminibus vel nullis, adeo tenuia sunt, vel infœcundis & inanibus insident. Numerus barbularum admodum incertus mihi observatus, modo enim ternæ, modo quaternæ, modo quinæ erant, posteriorem tamen numerum magis naturalem existimo, cum calyci respondeat in quinque segmenta divisio. Flosculi sex, septem, pluresque sunt, & una cum barbulis calyce clauduntur duplici, e quinque nempe foliolis exterioribus carinatis virentibus, & quinque interioribus squamulis planis, exsuccis albidis, versus extremitatem subfuscis, constructo. Quod præcipue notabile est, lanugo candida inter utraque hæc segmenta hæret, & pauca quædam præterea inter semiflosculos & flosculos spargitur. Seminibus vero, ut dictum, lanugo vel pappus nullus inhæret. Præterea corpuscula quædam nigricantia, rigida, compressa & veluti geminata (singula singulis insidentia) ad squamularum interiorum basim hærent, quæ nec ad calycem pertinere, nec pro feminibus habenda videntur. Capitula cum Partheniastro quædam habent communia, in multis tamen ab eo recedunt, nec habitu inter se conveniunt hæc genera, ut descriptiones & icones utriusque conferenti patebit.

Quæ ut clarius perspiciantur, more nostro singulas partes seorsum appinximus: nempe figura marginali prima fasciculum capitulorum maturorum lanuginosorum, secunda & tertia capitula solitaria, quarta ejusmodi capitulum cum calyce exteriori, ut interior compareat, explicato, quinta calycis interioris squamam, sexta & septima flosculos naturali, octava aucta magnitudine, nona, decima & undecima semiflosculos, duodecima, decima tertia & decima quarta corpuscula nigricantia ad squamarum basim hærentia.

Ceterum planta hæc lignosa est, ita ut ramis inferioribus resectis aliquot annorum spatio in arbusculam satis proceram affurgat. Altitudine vero plerumque est bicubitali & tricubitali, ramis crebris rectis, non multum sparsis, pedibus & longioribus donata, ternis ut plurimum ab eodem principio, aut non longe ab invicem, enascentibus, quos longa serie folia fasciculatim orta vestiunt, crassa & oblonga, (unciam plerumque longa, vix culmum lata) subteretia, parte nempe interiore, qua se mutuo spectant, plana, exteriori seu in dorso leniter elevata, avenia, nullis pediculis donata, nec hirsuta, nec glabra, sempervirentia, coloris e cinereo glauci, odoris & saporis aromatici, veluti si quis Crithmum & Absinthium Romanum inter se commisceat. Folia hæc, ut supra demonstratum est, per fasciculos nascuntur, quorum ea quæ exterius, seu in parte inferiore, locantur, breviora & in tres plerumque partes divisâ sunt, ea vero quæ centrum occupant, longiora & indivisa observantur. Subinde tamen fieri solet, ut exteriora folia integra, interiora in plures partes, quinque nempe, divisâ sint. Porro folia in plantis junioribus longiora, in annosioribus breviora observantur, & nova folia verno tempore enascentia (vid. figura 15.) pilosa sunt, quæ lanugo procedente tempore ita disparet, ut nec glabra, nec villosa vel hirsuta dici queant. Ceteroquin folia, quæ extremos ramulos occupant, minus crebra densaque sunt, sub umbella vero, vel ad florum basim denuo multiplicantur, & hic veluti radius sedet foliorum, e quo florum pediculi oriuntur. Caudex quinquennii & sexennii spatio unciam & sesquiunciam in diametro habet, cortice vestitus striato, cinereo, & rami similiter striati sunt, coloris e cinereo in subfuscum vergentis. Radix fibris copiosis nigris abundat, & multa gaudet aqua, unde conjicere licet, aquaticam esse plantam, aut non longe ab aquis remotam nasci.

Animadvertendum est in plantis spontaneis, quales servantur in Phytophylacio Sherardino, folia esse breviora & plerumque integra, barbulaeque marginales minus esse visui obvias, quoniam in ficcis speciminibus eæ vel comprimuntur, vel lanugine, quæ post exsiccationem calyce egreditur, obteguntur. Quo minus quis dubitet, quin huic eadem sit, Eriocephalus Bruniades Africana, Lariceis argenteis & sericeis foliis, capitulis staminibus refertis, globulorum instar cavis & densa lanugine tectis *Pluk. Mant. p. 69. Tab. 347. fig. 7.* ubi barbulae desunt, & notandum, quæ stamina vocat Plukenetius, non nisi flosculos esse, qui in sicca subfusci apparent: folia, ut in ficcis & spontaneis plantis sit, nostris longe tenuiora sunt. Ceterum delectatur Plukenetius pleonasmis; poterat enim sufficere nomen vel Eriocephalis, vel Bruniadis, si quidem id bene derivavit a *Brown*, cui mittenti hac in re gratum animum denominatione illa testari voluit. *Rajo Hist. Plant. Tom. III. p. 233. n. 10.* vocatur, Abrotanum Africanum foliis argenteis angustis, floribus umbellatis, capitulis tomentosis, ut testatur Hortus Siccus Guil. Sherardi, in quo specimen, quod Rajus vidit, adhuc asservatur.

Hujus porro generis species videtur, Abrotanum Africanum, foliis argenteis angustis, floribus spicatis, capitulis copioso tomento donatis *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 233. n. 9.* Quoniam tamen folia in eo non fasciculatim, quamvis & id non necessarium sit, sed potius vel conjugatim, vel solitarie enascentur, nec nisi siccam vidi, in qua nec flosculi, nec semiflosculi clare comparent, nil determino. Quæ species non confundenda est cum Eriocephalo Bruniade Ericaformi Monomota-pensi,

P. 135.

T. CXI.

F. 135.

Eruca Monensis laciniata, flore luteo majore.

T. 62

F. 135

Pinus tuberosa

penſi, capitulis globulorum inſtar cavis & denſa lanugine tectis *Pluk. Alm. p. 69. Tab. 347. fig. 5.* in qua capitula ſunt longe rariora, nec folia incana, ſed potius hirsuta, Ericæformia. Fides ſit penes Plukenetium, an hæc hujus generis vera ſpecies ſit; capitula quidem, ſi recte picta ſint, quadrant, at ſpecimina, quæ vidi, ficca, diverſi potius eſſe generis ſuadebant. Sane mihi conſtat, Eriocepalum Brunniadem Æthiopicum, Corios tenuiſſimis foliis & caule piloſiſſimis, ſuffruticem peramoenum *Pluk. Alm. p. 69. Tab. 347. fig. 6.* non eſſe de hac familia, cum ſingula capitula flores gerant ſingulos monopetalos, Ericæ vulgari quodammodo ſimiles, in quatuor lacinias ſectos, e quibus numeroſa prominent ſtamina.

ERUCA MONENSIS LACINIATA, FLORE LUTEO MAJORE T. CXI. F. 135.

NUMEROSA in orbem ſpargit folia, ſpiſſa & glabra, ad coſtam uſque mediam laciniata, ſegmentis quibuſdam ea parte qua pediculorum ortum ſpectant, leviter dentatis, plerique vero integris, Burſam paſtoriam, cui profundius incifa ſunt folia, figura proxime referentia. Ea quidem, quæ primum ex radice exeunt folia, reliquis breviora, in pauciora latioraque ſegmenta diviſa ſunt, quæ vero poſt hæc & ex eorum ſinu naſcuntur, pinnas habent crebriores & anguſtiores: Pediculi folia ſuſtentantes oblongi ſunt, verſus baſim purpurei, folia autem ſaturato virore reſplendent, inodora, ſapore acri.

E foliorum medio, Junio menſe & Julio, cauliculi prodeunt teretes, glabri, reſupini, uno alterove folio plus minusve laciniato donati, quibus in pediculis brevibus flores innafcuntur, pro plantæ ratione ſatis magni, pallide flavi, e quatuor petalis obtuſis ſtriatis, e regione poſitis, conſlati, perianthio tetraphyllo piloſo deciduo excepti, non expoſiti, ſed contracto, Raphaniſtri lutei inſtar, cui & flores figura valde ſimiles ſunt, niſi quod petala, illius inſtar, cordata non ſint. Floribus ſuccedunt ſiliquæ oblongæ (biunciales) teretes, ab initio glaucæ, cujuſmodi ſunt & caules, per maturitatem albicantes, e quibus ſemina modice protuberant, ſimplici ſerie utrinque diſpoſita.

Hæc eſt planta illa, quæ naſcitur ad fretum Abermenajenſe circa domum ubi eſt ſtatio navicularum pro trajiciendo freto, ſolo arenoso, tenui gramine veſtito, ubi eam indigitante Lhwydio obſervavi anno 1726. Auguſto menſe, nec me alibi in Mona inſula vidiffe memini, unde plantas aliquot Londinum detuli & in Hortum Elthamensem contuli, ubi ſequenti anno paulo maturius, Majo nempe menſe, floruit, & ſeminibus perfectis exaruit, quamvis ob radicem prolixam & lignoſam, foliaque ſempervirentia perennis mihi viſa fuerit. Magnitudine variat, nam in Horto & loco etiam natali minus ſterili major naſcitur, in aridis vero minor eſt, & folia elegantius pinnata habet; & quamvis pumila ſit, flores tamen juſtæ magnitudinis profert. Utramque in tabula expreſſimus.

An quæ in Monoeda ad Ramſay & reliquis locis a Rajo memoratis naſcitur, eadem huic ſit, determinare non poſſum, quoniam loca illa adire mihi nondum licuit. Rajus nullam nobis lucem affert, quoniam nullibi deſcripſit. In Catalogi Plantarum Angliæ & Synopſis Editione prima & ſecunda Erucam Monensem laciniatam luteam vocat, & an ſit *Eruca ſylveſtris minor lutea Burſæ paſtoris folio*

C. B.

C. B. quærit: Quis vero hoc ex solo nomine Raji determinet? Similiter se habet in *Hist. Tom. I. p. 809. n. 5.* ubi Erucam illam verbis *C. Bauhini* describit; & quæritur, inquit, an *Eruca Monensis laciniata lutea* ab ea differat. *C. Bauhinus in Pr. p. 39. n. 2.* suæ caulem brachiatum subasperum, folia similiter subaspera & filiquas breves tribuit, quod nostræ minime competit. An hæc Monœdenfi quadrent, observatione eget. Quam *Plukenetius Ph. Tab. 86. f. 7.* & *Petiverus Herb. Brit. Tab. 46. f. 7.* pro hac figurarunt, nec cum nostra, nec cum *Eruca pumila Sicula*, *Bursæ pastoris folio Bocc. Rar. p. 19. Tab. 10.* convenit. *Sicula* caules habet aphyllas, & foliorum alas obtusiores, quibus a *Plukenetiana* & *Petiveriana* differt; a nostra vero distinguitur, præter caules aphyllas, filiquis gracilioribus & brevioribus, dimidiam saltem nostræ longitudinem obtinentibus, & floribus parvis. Et quoniam *C. Bauhinus* suæ flores satis magnos adscribit, conficitur & *Siculam*, quæ tum ex figura *Bocconi*, tum secundum specimina a *Boccono G. Sherardo* communicata, flores parvos habet, ab utraque & nostra etiam distinctam speciem esse. Cum *Sicula* eadem est *Eruca* minimo flore *Monspeliensis* *J. B. Hist. T. II. L. 21. p. 862.* si corrigas folia, quæ *J. Bauhinus* justo acutiora facta queritur. Hanc in muris & inter saxa nasci & *Bocconus* & *J. Bauhinus* referunt; nostra vero maritima est. *Petiveriana* & *Plukenetiana* figura ab invicem non discordant: *Petiverus* omittit flores, quos *Plukenetius* valde parvos appingit, quibus, ut & filiquis brevioribus, gracilioribus, foliisque in caulibus pluribus, cum nostra conciliari nequit. Si *Plukenetius* legisset descriptionem *C. Bauhini*, flores satis magnos longis pediculis infidentes tribuentis, non fuisset abusus ejus nomine & pro ipsius planta figuram supposuisset suam. Animadvertitur etiam differentia inter figuram *Plukenetii* & *Bocconi* in *Synopsis Stirp. Brit. Editione tertia p. 297.* Nimis tamen secure ex *Plukenetii* auctoritate synonyma ibi recensita sunt. Quum ea imprimeretur editio, Editori relatum erat, *Siculam* esse eam speciem, quæ in *Britannia* sponte nascitur.

Ex quibus conficitur novam plane esse hanc *Lhwydianam* speciem, quæ pro *Rajana* habita inventori fuit, nec immerito, cum tam parum fuerit nota, cumque eandem esse vel solum nomen *Raji* suadere poterat. Si qui *Herbariæ* rei gnari in *Euboniam* seu *Monœdam* navigabunt, vel *Cumbriæ* oram maritimam adibunt, observent diligentius, quænam ibi nascatur planta, quæ si eadem sit cum nostra, damnandæ erunt icones *Petiveri* & *Plukenetii*.

ERVUM ORIENTALE ALOPECUROIDES
PERENNE, FRUCTU LONGISSIMO *TOURN. INST.*
R. HERB. COR. P. XXVII. T. CXII. F. 136.

RADIX longe lateque repit & perennis est, e qua plures singulis annis surgunt caules recti virentes, striati, calami crassitie, altitudine cubitali & majore, in quibus ab imo ad summum usque folia nascuntur e decem & pluribus pinnarum paribus, cum impari in extrema costa pinna, composita, oblonga, venis levidensibus prædita, superne saturanter viridia, inferne ex viridi albicantia & sericeis pilis aspersa non hac tantum parte, sed & per margines & superiore parte, sed minus hic, ob viriditatem prædominantem, conspicue. Ceterum caules ab imo non ramosi sunt, in superiori vero parte e foliorum alis ramulos aliquot emittunt, similibus foliis, sed longe minoribus & magis incanis cinctos, suprema autem caulis pars

F.136.

Ervum Orient. Alopecuroides perenne, fructu longissimo Tourn.

pars in spicam definit satis longam, e pluribus floribus, nec laxè, nec admodum densè congestis, compositam, coloris ex herbaceo & dilute flavicante albicantis, quam Galegæ amplioribus, calyce etiam longe ampliore, in quinque obtusas brevesque lacinias diviso, non virente, sed eodem cum floribus colore prædito, figura & facie Astragalum magis, quam vel Ervum, vel Galegam, referentibus. Singuli flores oblique surriguntur, aut leniter inclinant, minime vero, Galegæ instar, pendunt, e vexillo latiusculo oblongo (in floribus paulisper explicatis retroflexo); alis oblongis conniventibus & carinam compressam protegentibus, compositi. Quæ carina, si flores e calyce extrahantur, in duo petala sponte dilabatur. Stamina decem oblongo florum sinu conduntur, ad basim usque divisâ, apicibus flavis subrotundis terminata: embryo oblongus, gracilis, sericeus, stylo simplici præditus, in floribus etiam latet, qui dein in siliquam abit sesqui & biunciam, simplicem, compressam ab initio & argenteam, dein virescentem & qua semina incrementum sumunt, intumescens. Pauca vero, nempe unum tantum alterumve semen oblongum reniforme singulæ siliquæ ad maturitatem nobiscum perduxerunt; speramus autem siliquas, ubi lætius creverint & maturaverint, semina longius excreturas, & istiusmodi siliquas exemplar plantæ siccatum, a Gundesheimero nomine Ervi Pontici Alopecurioidis perennis, fructu longissimo communicatum, Phytophylacium Sherardinum servat, qualis figura marginali octava appicta est.

Flores tenuem suavemque spirant odorem. Sole ex Geminis ad Cancrum transeunte in fictili nobiscum floruit, in solo libero ob rependi libidinem flores adhuc denegavit. Figuris marginalibus prima flores aliquot seorsum, secunda vexillum, tertia alæ, quarta carinæ folia, quinta stamina, sexta embryo & stylus, septima & octava siliquæ aliquot integræ, nona dissecta siliqua cum semine uno perfecto & pluribus abortivis expressa sunt.

Est Galega facie Barbæ Jovis, sericea repens, flore pallide luteo, densè spicato *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 46. n. 4.* ubi quæritur an sit, Galega Ægyptiaca, siliquis propendentibus longissimis & angustissimis *Herm. Hort. Lugd. Bat. ? i. e. Galega Ægyptiaca siliquis articulatis C. B. Pin. p. 352. ?* quod nobis non videtur: Illa enim folia habet angustiora, & ab imo statim ramosa est, pluresque e foliorum alis spicas florum laxiores profert.

Hanc porro plantam per Glycyrrhizam siliquis nodosis, quasi articulatis, designare videtur *Buxbaum Plant. min. cognit. Cent. III. p. 25. Tab. 46.* licet flores exiguos luteolos in spicam parvam digestos tribuat; siliquæ enim figura nostræ bene respondet, ex qua Ervi esse speciem facile potuisset auctor colligere, nec opus erat, diu esse dubium, quorsum, & ob faciem externam tandem ut ad Glycyrrhizam (quæ siliquas longe diversas habet) referret. Ceterum figura ipsius manca est & floribus destituta.

Astragalus Orientalis angustifolius, caule pedali, flore e viridi flavescens odoratissimo *Tourn. Cor. Inst. R. Herb. p. 29.* planta est nostræ simillima, caule & foliis iisdem, spica florum simili, & in eo saltem diversa, quod ea pediculo longiore (quadrantali & trientali) nitatur, quodque flores nonnihil minores & magis penduli sint, secundum specimen siccum Phytophylacii Sherardini. Verum cum hæc Ervi, illa vero secundum Tournefortium Astragali species sit, differentias recensere vix opus est.

*EUPATORIOPHALACRON BALSAMINÆ
FOEMINÆ FOLIO, FLORE ALBO DISCOIDE VAILL.
COMM. ACAD. R. SCIENT. A. MDCCXX. P. CCCXXIV. N. I.
T. CXIII. F. 137.*

Quo loco hujus generis sequentes notas características tradit: „ Flores in
„ quibusdam speciebus radiatos esse, e flosculis androgynis & semiflosculis
„ foemellis constructos, in aliis discoides, qui plerumque e flosculis herma-
„ phroditicis & ovariis petalis destitutis (ita enim *fleurs effleurées* ipse inter-
„ pretatur *Comm. Ann. 1719. p. 143.*) consistunt: ovaria (cur non ovula, &
„ quid opus est ovulis, quamdiu femina suppetunt?) esse nuda seu non papposa
„ & locari in placenta vel thalamo foliolis vel ligulis referto: calycem ad basim
„ usque in plura segmenta dividi: folia esse conjugata. ” Ex quibus colligitur, se-
minibus calvis ab Eupatorio & Bidente, foliis conjugatis, floribus secundum cau-
lium & ramulorum longitudinem enascentibus, calyce simplici seu non squamoso,
floribus radiatis, aut corona saltem radii æmula cinctis, a Santolina differre hoc
genus. Constat etiam, cur hanc & nonnullas alias, quas dicto loco recenset, spe-
cies flore discoide vocet, quoniam nempe radio carent; verum cum, quæ radium
obtinent, disco etiam gaudeant, melius flore nudo, aut flore tantum discoide vo-
casset Auctor. Quamvis, si ceteræ non radiatæ species hujus instar formatæ sint,
existimem, radio non tam destitui, quam minus saltem observabili, ut ex di-
cendis apparebit, donari.

Sesqui & bipedales vero ex radice fibrosa huic speciei enascuntur caules aliquot,
inferiori parte non ramosi, recti, ex quadrangulari subteretes, herbacei, aut ex
herbaceo apud nos subfusci, asperi, quibus ad genicula bina (subinde & bina &
terna ex eadem radice in diversis caulibus observavi) adnascuntur folia oblonga,
per margines ferrata, utrinque viridia & nonnihil splendentia, inferiori parte ali-
quanto pallidiora, venis obliquis exarata, subhirsuta, ob crebros nempe pilos ri-
gidos, quibus ea undique scatent, in sicca tamen magis, quam in virente planta,
observabiles; quoniam nempe pili non exstant, sed appressi sunt, similiter ac in
caulibus, quorum etiam pili appressi sunt.

E foliorum superiorum alis ramuli exeunt foliati, unciales, bi & triunciales,
teretes, e quorum foliorum alis superioribus, sicut & ex ipsius primarii caulis fo-
liorum alis, flores nascuntur modo solitarii, modo gemelli, brevibus ab initio,
dein ad feminum perfectionem longioribus pediculis hærentes, candidi, primo
aspectu nudi, at curatius examinati radio non destituti, nimirum multiplici se-
miflosculorum stamineorum ordine præditi, quibus flosculi continentur plures exi-
gui, in quatuor, non raro in tres tantum, laciniolas divisi, & tam hi, quam illi
stylo tenui bicorni, in his breviori, in illis longiori, gaudent. Ceterum semiflo-
sculi tam tenues sunt, ut stylos ipsos crassitie vix superent, sed staminum instar
apparent & feminibus insident, quam flosculi, longioribus, quæ causa est, ut hæc
foecunda, illa inania videantur; illa enim flosculis masculis & fariniferis, hæc fo-
mellis seu styliferis semiflosculis subjiciuntur. Nuda sunt femina, Bidenti similia,
sed aristis destituta, in summitate nonnihil crassiora, quam inferius, ex compresso
quadran-

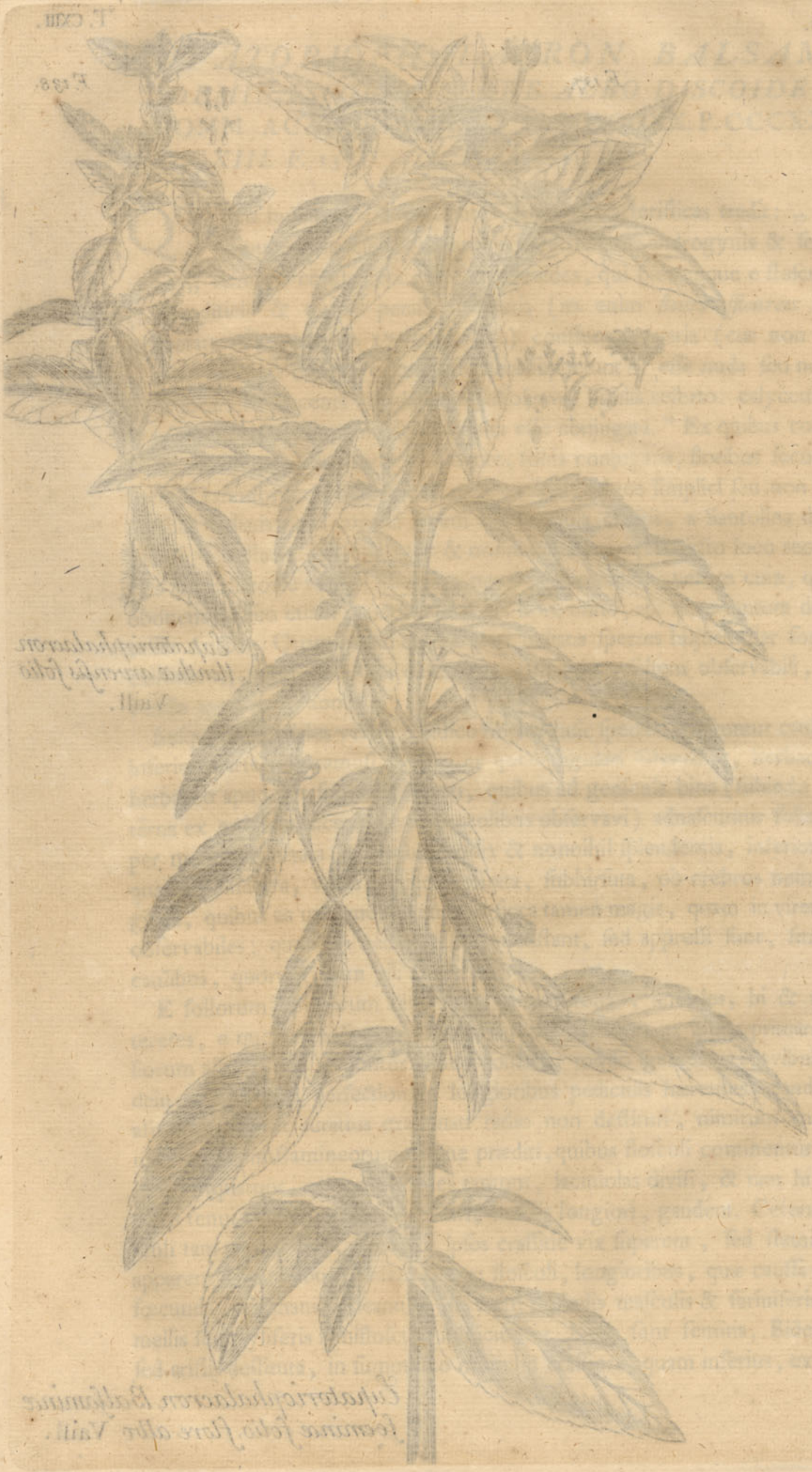
F. 137.

F. 138.

Eupatoriophalacron
Menthae arvensis folio
Vail.

Eupatoriophalacron Balsaminae
foeminae folio, flore albo Vail.

Eupatorium phlebocarpum
Vahl

Eupatorium phlebocarpum
Vahl

T. CXIII

F. 138

F. 138

quadrangularia. Floribus, vel potius horum semiflosculis & flosculis foliola capillacea virentia, squamarum instar femina distinguuntur, interjiciuntur. Calyx in decem & plura segmenta virentia ad basim fere dividitur, simplex & vix squamosus.

Figura marginali prima flos, secunda & tertia semiflosculi & flosculi naturali, quarta & quinta aucta magnitudine cum foliis ipsis appositis, sexta femina naturali, septima aucta magnitudine appicta sunt.

Æstate & autumno floret, & seminibus ad maturitatem perductis, quod altero a satione anno plerumque fit, perit planta.

Prima ejus figura a *Plukenetio* fuit exhibitæ *Phyt. Tab. 109. fig. 1.* ubi & in *Alm. p. 335.* ex *Par. Bat. Prodr.* vocatur, Scabiosa conyzoides Americana latifolia, capitulis & floribus albidis parvis, quo nomine etiam describitur & depingitur in *Hist. Oxon. Part. III. p. 47. n. 16. Sect. VI. Tab. 13. ser. 3. fig. 16.* loco anteriore. Descriptio brevis est, in qua perperam folia digitalis longitudinis æque ac latitudinis dicuntur: figura est pars plantæ superior cum foliis angustioribus, in quibus foliis serraturæ nimis superficiales sunt, quæ magis exprimuntur in figura *Plukenetii*, licet quoad reliqua minus, ac illa, bona sit. Ceterum utraque ad plantam siccam efformata est. Ad virentem facta & utraque paulo melior sub dicto nomine habetur inter *Icones Brossæanas*, sed cum ineditæ sint, nostram novam hic exhibere volui.

In *Inst. R. Herb. p. 462.* dicitur, *Bidens Americana* flore albo, folio non dissecto, & est, secundum *Vaillantium*, *Aster* flore minore albo, caule rubente aspero *Plum. Cat. p. 10.* Cui porro eadem est, *Santolina Syriamensis* folio conjugato *Chamænerii*, calyce minus squamoso, flore albo, semine anguloso umbilicato *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 267.*

An sit *Bellis leucanthema conyzoides*, *Parmicæ* effigie, Americana *Breyn. Prodr. Sec. p. 23.* ut doceat *Cl. Filius*, rogamus.

**EUPATORIOPHALACRON MENTHÆ AR-
VENSIS FOLIO VAILL. COMM. ACAD. R. SCIENT.
A. MDCCXX. P. CCCXXIV. N. III. T. CXIII. F. 138.**

PRÆCEDENTI specie aliquanto minor est, magis vero ramosa, ramis inferioribus & caulibus exterioribus, quos longe, quam illa, frequentiores habet, reclinatis & procumbentibus, medio tantum surrecto, foliis brevioribus, obscurioribus seu non splendentibus, magis hirsutis, caulibus item hirsutioribus & pilis magis extantibus, obsitis, florum radio e semiflosculis nonnihil latioribus, sed brevioribus, bifidis, rarius integris, constructo, disco, quam illius, minore, e flosculis ceteroquin, illius instar, quadrifidis composito, capitulis, ad seminum etiam maturitatem, pediculis semper brevibus insidentibus.

Flores gemelli ex alterutra foliorum ala (*Plukenetius* bigemellos habet), altera nuda relicta, oriuntur, candidi, & tam semiflosculi, quam flosculi seminibus insident & stylum pertenuem bicornem habent, seminibus subnascentibus tota capitula implentibus. Figura octava & nona semiflosculi & flosculi aliquot seorsum appinguntur.

Nata

Nata fuit e feminibus ex Cormandeliensi ora allatis & a D. Bern. de Jussieu benevole communicatis. Totā fere æstate floret. Dicitur

Chrysanthemum Maderaspatanum, Menthæ arvensis folio & facie, floribus bigemellis ad foliorum alas, pediculis curtis *Pluk. Alm. p. 100. Tab. 118. f. 5.*

**EUPATORIUM SCORODONIÆ FOLIO, FLORE
CÆRULEO T. CXIV. F. 139.**

CAULES ex radice repente plurimi bicubitales in fistili nascebantur, teretes, culmum crassi, inferius virentes, superiora versus rubentes, pilis crebris brevibus obsiti, ab imo ad summum usque foliis ex adverso binis crebris vestiti, e quorum alis ramuli & in iis alia folia minora mox ab imo nascuntur, rugosa, subhirsuta, per margines obtuse crenata, dilute virentia, subtus nonnihil pallidiora, pilis crebris brevibus, præsertim prona parte, obsita, qui tamen adeo tenues sunt, ut non nisi ad lucem conspici queant. Folia hæc alii Scrophulariæ, alii Melissæ foliis compararunt, sed nulli plantæ magis accedunt, quam Scorodoniæ. Si autem Scrophulariam Scorodoniæ foliis intelligas, nec iis valde bene respondent, ceu quæ folia latioribus dentibus incisa habet, Melissæ autem folia latioribus simul & obtusioribus incisuris ferrata sunt, nec folia in nostra, ubi viret, tenuiora sunt, ut *Petiverus* vult, sed æque crassa, si non crassiora; si vero magnitudinem spectes, æque, ac Melissæ, magna observantur. *Petiverus* forte ramum lateralem tantum habuit, vel plantam steriliore loco lectam, quamvis & in spontanea folia minora nascantur, quam in hortensi.

In summis caulibus & in furculis versus superiorem caulium partem capitula nascuntur ab initio congesta, parva, pyramidata, dein pediculis elongatis magis ab invicem remota, oblongo-rotunda, squamis perangustis obsepta, in quibus flosculi parvi quinquesidi, & ex his styli longi, recti, bifidi exeunt, super flosculis se invicem decussantes & eos omnes cooperientes, ut toti flores non nisi ex istiusmodi filamentis, horsum vorsum positis, constare videantur, tum flosculis, tum staminibus colere ex purpureo cæruleo satis eleganti præditis, non tamen tanto, ut cælestis, vel cælestinus cum *Plukenetio* dici mereatur. Semina parva gracilia pappo tenui piloso terminantur. Hæc & flosculi figura secunda & tertia, prima vero flos totus seorsum apponuntur.

Octobri & Novembri mensibus nobiscum floruit. Natum fuit ex feminibus Carolinensibus: *Petiverus* & *Plukenetius*, ut ex synonymis modo enumerandis, constabit, ex Marilandia habuere, unde probabile est & in intermedia Provincia, Virginia, provenire.

Dictum fuit *Petivero*, Eupatorium Marianum, Melissæ foliis tenuioribus, floribus purpurascens, filamentosis *Act. Phil. Num. 246. p. 400. pl. 21.* Sed omnia Eupatoria flores habent filamentosos, & quid de Melissæ foliis tenuioribus videatur, demonstratum est superius. *Plukenetius* nominavit, Eupatorium Marianum Scrophulariæ foliis, capitulis globosis, colore cælestino *Mant. p. 71. Tab. 394. fig. 4.* Quæ figura magni momenti non est, ad siccam facta, in qua nec flores, nec calyces, nec folia bene exprimuntur. Capitula proprie globosa non sunt: quid de foliis & florum colore videatur, dictum fuit supra. *Vaillant in Comm. Ac.*

Reg.

F. 139.

Eupatorium Scorodoniae folio, flore caeruleo.

Eupatorium Virginifolio angusto, floribus albis Herm.